

Před 60 lety našli na TUL budoucnost, životní směr i lásku na celý život

27.5.2026 - Adam Pluhař | Technická univerzita v Liberci

Před šedesáti lety opustili posluchárny tehdejší Vysoké školy strojní a textilní v Liberci (VŠST) a teď se strojaři a textiláci vrátili na svou alma mater, aby oslavili diamantovou promoci. Slavnost absolventského ročníku 1966 v univerzitní aule nebyla jen ceremonií, ale také setkáním generace, která zažila zlatou éru československého průmyslu a pomáhala vytvářet historii naší univerzity.

„Vaše generace patří k těm, které budovaly tradici technického vysokého školského v Liberci a formovaly jeho odborný profil. Vraceli jste do Sudet vzdělanost a inteligenci,“ připomněl v úvodu prorektor TUL Otakar Ungerman. Podle něj dnešní Technická univerzita v Liberci vděčí tehdejším strojařům a textilákům za to, že na jejich základech mohlo vzniknout dalších pět fakult.

Absolventi během své kariéry prošli neuvěřitelným skokem - od plánovaného hospodářství přes divoká devadesátá léta až po nástup umělé inteligence. *„Jako inženýři jste udávali trendy. Mnoho z toho, co dnes považujeme v technologiích za samozřejmé, nese vaše know-how a vaši stopu. Dovolte mi, vyjádřit vám hluboký respekt a poděkování za to, co jste dokázali. Za to, jak jste obstáli v době, která nebyla vždy jednoduchá,“* dodal prorektor Ungerman.

Děkan Fakulty strojní Jaromír Moravec připomněl, že absolventi svojí prací a svými činnostmi pomáhali formovat a spoluvytvářet fakultu: *„Zastávali jste v důležité pozice v průmyslové praxi a řada z vás se stala také významnými akademiky a vědci, kteří se podíleli na formování naší fakulty a našich kateder. Jsme na to právem hrdí,“* pronesl děkan Moravec. Absolventům poděkoval za to, že byli vzory svým spolupracovníkům, ale i dětem nebo vnoučatům: *„O hodnotě člověka však nerozhoduje jen odborná kvalifikace, ale také jeho charakter a poctivost.“*

Děkan Fakulty textilní Vladimír Bajzík pamětníkům tak trochu záviděl dobu, kdy s diplomem startovali: *„Nastupovali jste v období přelomových technologických změn. Do světa se zrovna rozlétal tryskový stav a rotorové předení - technologie, které vznikly v Československu. Vy jste byli u toho, když se zaváděly a šířily. Řada z vás se podílela na vývoji a zdokonalování těchto technologií.“*

Potkali se na brigádě a jsou stále spolu

Skvělým důkazem toho, že škola nespojovala jen studenty prostřednictvím přednášek a skript, ale propojovala i lidské duše a osudy, jsou manželé Ludmila a Petr Riegerovi. Ona textilačka ze Žatce, on strojař z Trutnova. Všechno to začalo hned na úvodní společné brigádě na Teplicku.

„Kopali jsme tam na loukách strouhy pro trubky. On mě pořád zval na procházku a já nechtěla. Až mi spolužačky řekly, ať jdu, že vypadá na slušného kluka,“ líčí Ludmila Riegerová. *„Tak jsem šla a on mi přinesl někde naškubané hrušky a oplatky s citronovou náplní. A už jsme spolu zůstali,“* vzpomíná paní Ludmila.

Během náročného studia si s Petrem vzájemně pomáhali - ona jemu s němčinou, on jí třeba s mechanikou. Přípravy na zkoušky byly náročné. A tehdejší studentka Ludmila se musela vypořádat i s obtížnými okolnostmi, které jí komplikovaly studium. *„Když jsme před zápočty rýsovali na pauzovací papír, na pokoji jsme měli pro čtyři lidi jen jeden stůl. Učení bylo hodně, to jsem pak kolikrát ani nevěděla, jestli je středa nebo čtvrtek,“* směje se Ludmila Riegerová.

Oba studenti se vzali na začátku pátého ročníku a 11 měsíců před promoci se jim narodila dcera Radka. A recept na to, jak spolu vydržet 60 let? „Nenechali jsme se odloučit někým jiným. Tím, jak jsme si pomáhali v tom těžkém studiu, mezi námi vzniklo silné pouto,“ říká paní Riegerová. Její muž doplňuje: „Nebrali jsme se z legrace,“ přitakává s úsměvem Petr Rieger a dodává: „Měl jsem štěstí na školu i na manželku. VŠST neměla tak úzké specializace, byli jsme pro život dobře vyzbrojení.“ Že ho škola připravila skvěle, dokazuje i to, že v průmyslu jako manažer kvality aktivně pracoval až do svých 81 let.

Na škole promovala a dodnes na ní učí

Trochu jiný, ale stejně silný vztah k univerzitě má absolventka Fakulty textilní Marie Koldinská. Po letech strávených v textilním výzkumu a průmyslu se v roce 2003 na fakultu vrátila. Na katedře oděvnictví vede laboratoř KES a pomáhá studentům s projekty a závěrečnými pracemi. Na to, že by si mohla v klidu užívat důchodu, nemyslí. „Naši studenti mě nabíjejí. Jsou pořád plní veselí a nadějí, cítím se mezi nimi dobře.“

Také Marie Koldinská vzpomíná na náročné studium: „Bylo to těžké studium, aspoň tehdy s emi to tak zdálo, bylo potřeba se poctivě učit. Myslím, že zkoušky byly tehdy přísnější než dnes, ale má, na to dobré vzpomínky,“ myslí si Marie Koldinská. Je hrdá na to, že celých pět let studia měla jen jeden opravný termín.

Po slavnostní ceremonii se všech 37 absolventů a absolventek Fakulty strojní a 7 absolventek a absolventů Fakulty textilní mohlo v předsálí auly potkat spolu s rodinnými příslušníky na společném rautu.

Diamantová promoce ukázala, že silná studentská pouta a hrdost na své fakulty nevyprchá ani za šedesát let.

Adam Pluhař

<https://tuni.tul.cz/a/pred-60-lety-nasli-na-tul-budoucnost-zivotni-smer-i-lasku-na-cely-zivot-168443.html>